

עול העברית ואני

עול העברית ואני תחת חופת מלכות השמים

יש לי שפה ותרבות – העברית הזאת שהשלכתי עליה
את יהבי וקשרתי את גורלי ונשמתי בבשרה המכרסם.

מלכות השמים נפרשה כחפת סטן מעלינו והעברית ואני
באנו זו בתוך חוריה של זו וכתנו ברית של תלות ואהבים.

איך אעבר מצד אחד של תבל ומלואה לצד האחר בלי
לנסע בשקוע העמק והמחרץ של שפת אמי. איך

העברית תתיר ברחבי היקום ותבלע בחורים שחרים
ותתמגנט אל שדה הכבידה העצמתי שלהם בלי

לבוא תחלה בנקבי. ועם זאת, הבנתי שאוכל להשקות
במסירות ולטפל בג'ונגל הגמדי של השירה גם ממרחק

מפקסל – כמו שמחזיקים פרור או מרגלית מתחת ללשון,
ובדומה לברכט לגרס, שלהתחיל מחדש יכולה בת אדם

גם בנשימתה האחרונה. ופה, בארץ הזרה, יש לי מקום דמוי
חור שבתוכו מושלת בי בהירות מחשבתית ואני יכולה

לרקד ולקרא ולשיר מלוא החפן – הנאות פשוטות שקמו
שוולטר אמר לא יעשו לקוסמוס כל רע. הכל משתנה.

להתחיל מחדש ולשיר ולהתמלא אורה אני יכולה
גם בארץ זרה.

הדבש ניגר במכה מתוקה כדי שלא נגמור כמו פנגיאה

א. שלום לבן דודי (פוניץ' טו מי בננה)

אני מתהלכת כתרגלת כרותת ראש ועמוסת מחשבות בשוק הפשפשים הברלינאי שבככר ארקונה. הטרישת פצקרישת בסך הכל הנכיתה אמת קיומית פשוטה והיא שהכל מתמקמק כל הזמן. ככה אני מהרהרת ובד בבד מתערערת ומיד מנקרת בבשרי. זו מהות החיים – מה לעשות, גברת. מיום הולדנו כמעט אנחנו מתרפטים והולכים, והנה סופסוף את מישירה לך מבט ומשקשקת ומקרקרת בקבק פקה פקה כמו תרגלת מצויה. ולצד הקלקול הבלתי נמנע של הגוף – הנפש מתאנה לעוף. זה הפרדוקס האנושי: אתה מזדנק אל הזקנה, הגוף מתחיל לצבר לקויים כמו בולים או מדליות, ואלו הנשמה שביעת הימים ולמודת הנסיון מתחכמת לו. היא דוקא מתרחבת, ובכחה לדאות – בהנחה שעשית את עבודת האבל פיאור. (אבל מה זה בכלל "פיאור"? האם כשרי לאהב הוא אשור לך שהתאבלתי די הצרך על שאבד? האם יש גבול לתחזוקה השוטפת התובעת עבוד אבל סיזיפי ויומיומי? מי יתן ואדע להתיר בעדינות אטית את סבך השיבה וההתבלות המתמדת המפלנטר בלי לענות את רוחי, בלי שאקדקד בק פק פקה בחצר הפנימית כתרגלת מזוכיסטית ומנקדת אשמה. כיצד אתחייב ביני לבין עצמי שאתגבר על ההכחשה והנתוק שמולידים שבוישים ואבדנים ואצליח לפוצץ את בועת המסטיק המעיקה של היאוש והנסוגה התוקפנית מהעולם, ואדדה מתוכה לעבר השלמה?) אני מפשפשת בארגז פרות נרקבים המוטל בשוק בינות לערמות של חפצים משמשים ובגדים יד שניה מקתמים ומצהיבים. מעל לתל הפרות הנמקים, פרות שבשלו יתר על המדה, מרחפת עננת זבובונים עקשת.

הַהִמָּהוּם שְׁלָה עוֹכֵר אֶת שְׁלוֹתִי וּמַעֲוֹר בִּי תַחֲוֹשֶׁת קֶבֶס
וְאֲנִי מַחֲפָשֶׁת בְּקִדְחָתָנֹת יִשׁוּעָה פּוֹרְתָא,
מִסְתַּוְבֶּכֶת אָנָּה וְאָנָּה, לִכְאֵן וּלְשֵׁם, הִנֵּה וְהִנֵּה
וּבִסוּף רַק דְּבַר אֶחָד נֶצֶב כְּנֵר לְרַגְלִי –
אֱלֹהִי, בְּאַמְאֲשׁ'ה, תִּהְיֶה בְּנֹאֲדָם, אָנָּה מִמֶּה נִשְׁמָה,
אָנָּה בְּמִטּוֹתָא, אָנָּה בְּחִבְרוּתָא, יָא חֲבִיבִי, יָא זְלִמָּה,
אֲנַעַל דִּינִק, יָא רַבִּי, שְׁגַעְתָּ אֶת רַבִּי! אָנָּה!
מַה כָּבֵר בְּקִשְׁתִּי אוֹתָהּ?! אָנָּה יָא בֶן שְׁרָלוּעָה,
אָנָּה אוֹמְרִים לָהּ. אָנָּה עֲנִנִי, אָנָּה!
עֲשֵׂה שְׁגָם אַחֲרֵי כָּלֹת הַכֵּל חֲבִיב אֲלֵבִי לְעַד יִשְׁאָר
הַפּוֹנֵץ טו מִי בִּנְנָה!
וְזוֹ לֹא דַחְקָה, עֵינִי, כְּפָרָה, חֵימ'שְׁלִי. לֹא דַחְקָה,
בְּאֲדוֹנִי! זֶה בְּקִשָּׁה מֵהוֹתִית:
אֲנִי נִשְׁבַּעְתָּ כֵּאֵן, קֶבֶל עִם וְשִׁיר, שְׁאֲבִיט בְּעֵינִי הַנוֹכְחוֹת
(אֲמֵן!) אוֹ (אֵם) חֲלִילָה וְחַס יְיָ לְפָנֵי טָפוּ טָפוּ טָפוּ
אֲבִיט בְּעֵינִי הַחֲקוּקוֹת בְּלִבִּי לְעַד,
וְאוֹכֵל לֹמֵר לוֹ לֵלָא כָּחַל וְסָרְק:
אַחֲרֵי כָּלֹת הַכֵּל כְּמָה אֶהְבֵּנוּ, בֶּן דּוּדִי הַצַּח וְהָאֲדָמוֹן, הָא?!
כְּמָה אֶהְבֵּנוּ!
לְצַד כָּל הַכְּאֲבִים וְהָאֲבָדָנִים, כָּל הַקְּשִׁים וְהַמִּיתוֹת וְהַצָּעַר,
כָּלוּם אֶתָּה לֹא הָיָה אֵף פַּעַם מְעַפֵּשׁ –
זֶה תָּמִיד הָיָה דְּבִשׁ.
שְׁלוֹם לָךְ דּוּדִי, וּבִזְאת אֲנִי בָּאָה עַל הַחֲתוּם:
רָקָה כְּמוֹ רִמּוֹן.

ב. השער הגדול

הַרוּחַ נוֹשֶׁבֶת בְּעַקְבֵי
וְדוּחֶפֶת אוֹתִי קְדִימָה לְעֵתִיד יְאֻמִּי,
וְצִיּוֹר שֶׁל עֲצָמִי מִפַּעַם עַל הַקִּיר מֵאַחֲרֵי
מִזְכִּיר שְׁגָם הָעֵבֶר (לְפַעְמִים) הָיָה מְאֻמִּי,
וְהָכִי זֶה הַהוּא הַחֲרִיף, הַבְּהִיר,
הַהוּא הַמְּמִזֵּר שְׁמִסְגֹּר אוֹתִי וּמִסְחָרֵר
בְּטַעַם חַד, מְגַבֵּר וּמְרַכֵּז שֶׁל אוֹמְמִי.

לֹא הַכַּל אֲנִי מְבִינָה וּלְעֵתִים אֲנִי עֲדִין
 גְּבִינָה כַּחֲלָה מִסְרִיחָה מֵרַב עֲצָבוֹת
 מִתַּחַת לַפּוֹחַ עַל הַסֶּפֶה. מִצּוֹלוֹת אֶהְבֵּתִי
 גְּדוֹלוֹת וְכָל הַיּוֹם אֲנִי קָאֵם וְיֵז מִי
 לָאֵב, טוֹ דֵּה סִי, דֵּה סִי אוֹף לָאֵב, נִשְׁכָּב
 עַל הַגֵּב בַּחוּץ הַשְּׁנֵהֵב, אַעֲמִיד לָךְ
 ת'אַרְטִיקוֹקוֹס הַטְּרוֹפִי וּבִכְיָפִי שְׁלִי אֶרְכֵּב. כָּכָה

כָּל הַיּוֹם אֲנִי הוֹזָה דוּ יוֹ רִימְמֶבֶר וְוֹן ווִי מֶט,
 דֹּאטֶס דֵּה דִי, אִי נִיו יוֹ וֹר מִי פֶט, אִי
 ווֹנֵט טוֹ טַל יוֹ הָאוּ מֵאצ' אִי לָאֵב יוֹ, וְרָגַע אַחֵר
 כֶּף אֲנִי פֶחֶד אֱלֹהִים. זֶה לֹא רַק שְׁמִצּוֹלוֹת אֶהְבֵּתִי
 גְּדוֹלוֹת – יְבִשּׁוֹת מְאִימוֹת שׁוֹב לְשִׁקֵּעַ עֵכְשׁוֹ בְּעֵדֵן
 מִשְׁבֵּר הָאֶקְלִים. כָּל הַיָּם מְקִיף אוֹתֵנוּ, מִחֲמַדִּי.
 הָאוּקִינּוֹס הַכְּבִיר עוֹטֵף אוֹתֵנוּ כְּמוֹ פִּנְטֵאֶלְסָה.

אֲנִי חֲרָדָה מֵהִטְקָטוֹנִיקָה שֶׁל הַלוֹחוֹת וְלֹא
 יְכוּלָה לְהַעֲלוֹת עַל דַּעֲתִי אוֹתֵנוּ כְּשֵׁתִי יְבִשּׁוֹת־עַל
 נִפְרָדוֹת כְּמוֹ שְׁקֶרֶה לְפִנְגִּיאָה. אֶתָּה מִבֵּין אֶהוּבִי,
 תִּפְרוּ לִי בְּגָד מְזַהֵר כְּמוֹ רֶמֶץ. רֶמֶז: עָלִי לְהִזְהֵר.
 זֶה לֹא הָרוּחַ שׁוֹרֵק, זֶה הָרַעַל מִפְּעָפֶעַ! אֲנִי צְרִיכָה
 לְשֹׁמֵר עַל הַקּוֹל שְׁלִי מִפְּנֵי קוֹלָה שֶׁל דְּלִיָּה! וְאַפְלוּ
 אֲנִי נְסִיכָה בְּאַמֶּת, מָה אַעֲשֶׂה לְמַדִּיאָה? אֵין לִי שׁוֹם

כּוֹנֵה לְגִמֹּר כְּמוֹ פִּנְגִּיאָה! וְאַתָּה אִמּוֹרָה, חֵית בֵּית
 אֶהוּבָה שְׁלִי, שׁוֹשְׁנֵי הַנְּעֵלָס, חֲתָנֵי הַפּוֹרֵחַ בְּקֶרֶב
 יְדִידִים. בּוֹא, אֲשַׁקֶּה אוֹתָךְ מִיָּם זָכִים מִכְּדִי, אַחֵר כֶּף
 אֲעֻזֹּר לָךְ לְהִתְקַלֵּף מִגְּלִימַת הַחֶרֶשׁוֹף וְאֶקְלַח אוֹתָךְ
 בְּשִׁמְנֵת וְאִז תִּשׁוּב־תִּשׁוּף, שׁוּף־שׁוּף, כֶּלֶף שְׁטוּף,
 לְחֶרֶשׁוֹף בֵּיתֵנוּ, וְתִרְגִּישׁ מְתֵק וְטוֹף, וְלִבֶּךָ שְׁכוֹר
 עָלֶיךָ, מְאִים לְעוֹף, מְנִיחוֹחַ הַצּוֹף הַחֲצוֹף שֶׁל עֶרְוֹתִי.

וְכֶכָּה אֲנַחֲנוּ שׁוֹחוֹת רָגֵל פֹּה, רָגֵל שָׁם, נִים לֹא נִים,
 מְחַצֶּה עַל מְחַצֶּה, כְּמוֹ צְפוּרוֹת בּוֹלְעוֹת מִיָּם שֶׁנִּדְדוּ
 מִקֵּץ אֲמֵן אֶל הָאִיִּים וּמִנְסוֹת לְצוֹף. וְלֹא נוֹתֵר אֶלָּא

לומר: עד כה עזר לנו ה', טפו טפו טפו. מקצה
הארץ קראנו אליו בעטף לבנו והוא היה
מחסה לנו. מגדל-עז מפני אויבי מורא דלקת
ושאר מרעין בישין. פויה פוי פוי. כי אתה

אלהים שמעת לנדרנו. נתת ירשת יראי שמך.
והנה, רק שתהיה לנו ילדה או ילד בריאים להלל
שמך כי לעולם חסדך! רק שנזכר להודקן שנינו
ביחד וחוצ מזה הכל בונס, באמא שלי! ולכן,
אזמרה שמך לעד בבלוז כחל עמק יפהפה
יום יום. והרי הרוח נושבת בעקבי ודוחפת
אותנו לעתיד יאמי, ואני שרה ומפצירה
בשער הגדול שיפתח ויביא לנו תינוק/ת מאמי –
ושפל שאר הדברים שאנחנו אוהבות ועוזבות
ימחלו לנו – אבל אנחנו נשאיר